

Men hvis vi har den holdning, at alle danske sociale problemer skal løses, før vi kan være bekendt at gøre en indsats i den tredje verden, har vi totalt misforstået, hvad sagen drejer sig om. Så har vi misforstået, at fattigdom er en af hovedårsagerne til den udvikling, vi ser rundt omkring i verden i forbindelse med sult og miljøkatastrofer, politisk ustabilitet, væbnede konflikter, flygtningestrømme og meget mere – problemer, som i høj grad også vedrører den danske befolkning, og som vi derfor bør gøre en indsats over for.

Jeg kan ikke lade være med at nævne den form for snusfornuft, man af og til møder på dette område, og som også er kommet frem i den seneste tid, hvor man i forbindelse med diskussionen om miljøproblemerne har sagt, at nu gælder det om at gøre en indsats de steder, hvor miljøindsatsen giver bedst afkast. Hvis man gjorde sig de samme overvejelser med hensyn til fattigdomsindsatsen, tror jeg godt, jeg ved, hvor man fik mest for pengene. Jeg siger ikke, at nogle af synspunkterne ikke kan følges op, men jeg synes, man endnu en gang bør gøre sig klart, at dette her er ikke et enten-eller, det er et både-og. Vi skal gøre en indsats over for fattigdomsproblemerne herhjemme – det burde i øvrigt være en selvfølge – men vi skal så sandelig også gøre det i den tredje verden, og jeg synes, det er vigtigt, at vi i forbindelse med en debat om det sociale topmøde ikke lægger skjul på, at der er niveauforskelle i fattigdomsproblemerne.

Derfor håber jeg også, at vi ved at markere det så tydeligt måske kan være med til at stoppe diskussionen om, at vi burde flytte nogle penge fra ulandsbistanden og gøre noget mere ved de hjemlige sociale problemer. Det skal vi ikke. Vi skal gøre både-og.

Til sidst angående dagsordenerne: Af den grund, jeg netop har beskrevet, synes vi ikke, det er særlig fornuftigt med den dagsorden, SF og Enhedslisten har fremsat, uanset at vi sådan set er fuldstændig enige i det, der står i den. Og derudover vil jeg – også fordi det har været efterlyst – igen henvise til det, der står i regeringsgrundlaget, og som udviklingsministeren har nævnt heroppefra. Det kunne måske oven i købet være fornuftigt at citere, hvad der står i regeringsgrundlaget med hensyn til spørgsmålet om, hvor stor bistanden skal være:

»Regeringen vil fastholde udviklingsbistanden på det vedtagne niveau og fortsætte den aftalte gradvise optrapning af miljø- og kata-

strofefonden med udvidelse af anvendelsesområdet fra 1996.«

Jeg tror ikke, der er nogen, der kan være i tvivl om, at det er regeringens grundlag, og jeg kan i hvert fald love, at vi fra radikal side vil sørge for at minde om, at det fortsat skal være regeringens grundlag.

Tom Behnke (FP):

Efter hr. Jørgen Estrups indlæg fristes jeg næsten til at sige, at jeg måske slet ikke burde sige noget, fordi Fremskridtspartiet og jeg selv fuldstændig har misforstået det hele.

Hr. Jørgen Estrup sagde, at hvis førsteprioriteten er at løse de nationale problemer, inden man tager fat på den øvrige verdens problemer, har man misforstået det hele. Men det mener jeg bestemt ikke jeg har. Jeg mener bestemt ikke, Fremskridtspartiet har misforstået noget, når vi synes, det ville være på sin plads i første omgang at tage fat på egne problemer og i virkeligheden feje for egen dør, før man prøver at feje for andres.

Vi har jo været det internationale område rundt under debatten, og jeg skal blot gentage, at for Fremskridtspartiet at se er det, der skal til, at der kommer en reel frihandel og en reel markedsøkonomi på området.

Vedrørende ulandsbistanden læste jeg for et stykke tid siden en ganske udmærket artikel i et af de danske dagblade. Den var skrevet af sociologen Eyvind Vesselbo, som redegjorde for, at halvdelen af de penge, der er afsat til ulandsbistand, i virkeligheden bliver brugt på flygtninge og indvandrere her i landet – halvdelen af de penge, som skulle være gået til ulandene, bruger man altså slet ikke til det, de er afsat til, men til flygtninge og indvandrere her i landet!

Når vi taler om ulandsbistand, er der ingen tvivl om, at Fremskridtspartiet har den opfattelse, at det ikke skal være en lille håndfuld politikere, der skal sidde og bestemme på hele befolkningens vegne, hvilke lande der skal modtage penge og i givet fald hvor mange.

Ministeren for udviklingsbistand nåede i debatten om redegørelsen at få sagt, at markedsøkonomien og markedsmekanismerne er uden samvittighed. Så er spørgsmålet: Har ministeren en samvittighed? Er det udtryk for samvittighed fra ministerens side, når han giver andre folks penge til det ene og det andet land? Er det udtryk for samvittighed? Verdens nemmeste ting er da at bruge andre folks penge. Hvis det virkelig var udtryk for samvittighed at